

Předpisy o plánu pracovním i povšechném, jichž se stížnost dovola, jsou sice obsaženy v zákoně a jsou tedy normami zákonnými. Předpisy ty ukládají však pouze určitou úřední povinnost stpú-u, tedy závazek pro úřad, nikoliv však pro stranu subjektivní právo. Že tomu tak, vyplývá již z toho, že zákon nemluví o nějakém řízení, které bylo by se stranami při sdělávání plánu provést, že předpisy ty nevztahují se na konkrétní nějaké akty, nýbrž dávají jen povšechné direktivy o vhodném postupu, nestanoví žádné sankce pro případ jich neza-chování. Proto nemůže stížnost nedostatek plánů uplatňovati, když st-lé nemají práva žádati jich sdělení.

ad 11. Námitkou, že se záborový zákon příčí ústavním zákonům platným v době jeho vydání a že proto je neplatný, se nss vůbec zabývat nemohl. Neboť ohledně zákonů může nss pouze zkoumati, byl-li zákon řádně vyhlášen (§ 8 zák. o ss a § 102 ústavy). Ve směru vyhlášení však ani stížnost sama závady žádné nevytýká.

Námitka, že zákony o pozemkové reformě odporují mírové smlouvě Saint-Germainské, není dostatečně konkretisována ve smyslu § 18 zák. o ss, když stížnost ani neuvádí, v čem odpor ten shledává. Proto nemohl nss na zkoumání námitky té vejíti.

Nebyla tedy ani jedna z výtek stížností uplatněných shledána důvodnou a byla proto stížnost zamítnuta.

Č. 2062.

Čelední předpisy: * Službodárce jest podle § 20 čeledního řádu pro Čechy povinen starati se o léčení a ošetřování onemocnělého čeledína bez zřetele k tomu, byl-li čeledín již při nastoupení do služby nemocen či onemocněl-li teprve během služby.

(Nález ze dne 8. března 1923 č. 3828.)

Věc: Josef Š. ve D. K. proti ministerstvu vnitra o léčebné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl st-l v souhlase s nižšími stolicemi uznán povinným, aby zaplatil veřejné všeobecné okresní nemocnici v J. za ošetřování služby Berty N. v roce 1918 po 26 dní poplatek 111 K 80 h.

Ve stížnosti na toto rozhodnutí podané vytýká se tomuto rozhodnutí nezákonnost z důvodu, že nemoc Berty N. nepovstala v době čeledního poměru, nýbrž že N-ová s nemocí tou již do služby vstoupila. Po stránce formální namítá stížnost, že důkazy o tomto tvrzení v řízení správním nabídnuté nebyly provedeny.

Nss uvažil o stížnosti té toto:

Pokud stížnost má za to, že povinnost službodárce platiti náklady ošetrovací nevzniká, byla-li služka již při nastoupení služby nemocna, nemohl se nss k názoru tomu přikloniti. § 20 čeled. řádu pro Čechy zavazuje službodárce, aby pečoval o léčení a ošetření čeledína. Tato povinnost stíhá službodárce, v jehož službě nemoc čeledínova si vyžádala lékařské pomoci a ošetření i tenkrát, byl-li čeledín nemocen již při nastoupení služby, neboť zákon ukládá službodárci povinnost starati se

o léčení a ošetření osoby služebné bez jakéhokoliv obmezení a opravňuje jej toliko, když dokázáno jest, že si čeledín svou vlastní vinou nemoc přivodil, ke srážce výloh ošetřovacích se mzdy. Nemění tedy na povinnosti službodárce pečovati o léčení a ošetření čeledína, pokud se týče zaplatiti ošetřovné v nemocnici, ničeho okolnost, že služka st-lova byla nemocna již v době nastoupení služby.

Z úvahy té plyne dále, že by bývalo zbytečno prováděti důkazy o této okolnosti, když jest pro posouzení povinnosti st-lovy irelevantní, pročejž jest i námitka vadnosti řízení bezdůvodná.

Bylo proto stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 2063.

Živnostenské právo: O policejní hodině v živnosti hostinské.

(Nález ze dne 9. března 1923 č. 6135/22.)

V ě c: František Š. v L. proti zemské správě politické v Praze stran trestního nálezu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadu řízení.

D ů v o d y: Z důvodu, že skutková povaha přestupku jest zjištěna seznáním stráže, potvrdil žal. úřad nař. rozhodnutím trestní nález osp-é v H. ze dne 8. dubna 1921, jímž byl st-l odsouzen dle § 131 živn. ř. k pokutě 200 K pro přestoupení vyhlášky zsp-é v Praze ze dne 29. září 1920 č. 15 A - 1927/1920 č. z. spr. pol. 290.600, spáchaný tím, že dne 9. ledna 1921 byli v jeho hostinci v L. přítomni hosté ještě po 12. hod. noční, stanovené za policejní hodinu uzavírací.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Proti údajům písemného četnického oznámení, dle něhož o 1. hod. ranní dne 9. ledna 1921 popíjelo v hostinci st-lově asi 10 místních hostů, vypověděl st-l při svém výslechu u osp-é dne 11. února 1921, že v hostinci jeho přenocovali tehda p o v o z n í c i jedoucí do Prahy a že seděli po 12. hod. v lokále proto, poněvadž vždy k 1. hod. neb 2. hod. noční odjíždějí. Totéž tvrdil st-l i ve svém odvolání, dodávaje, že to byli hokynáři, jedoucí do Prahy na trh, kteří u st-le přenocovali a jímž st-l po 12. hod. noční otevřel, aby mohli odejeti.

Tímto tvrzením dovolával se st-l nepochybně ustanovení § 1, odst. 2 min. nař. ze dne 3. dubna 1855 č. 62 ř. z., dle něhož v odstavci prvním vyslovený zákaz nepouštěti po určité noční hodině hosty do hostince resp. nedovoliti jim další pobyt, se netýká cestujících a povozníků zavítavších do zájezdního hostince.

Odpovídá-li st-lovo tvrzení skutečnosti a je-li jeho hostinec považovati za hostinec zájezdní, nepodléhalo by po případě st-lovo jednání trestu.

Vycházeje z mylného názoru, že písemné oznámení četnické stanice tvoří samo o sobě důkaz, nekonal žal. úřad o st-lově obhajobě žádného šetření, ačkoliv jest šetření v řízení policejně-trestním konati z povinnosti úřední.